

XXVI. évfolyam | 2015/6.

HONÉD ALTISZTI

F O L Y Ó I R A T

hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján

TARTALOM

Elmentek, és megtalálták	2
ÖVAT 3-tanfolyam Szentendrén	3
Nemzetközi hét az MH Altiszti Akadémián	5
Tegyünk többet, mint amennyit elvárnak tőlünk!	6
Semper Fidelis – Hűséggel mindörökké!, avagy egy tengerészgyalogos-tanfolyam története	8
Kiemelten fontos a tisztánlátás képessége	10
Poszter	12
Ahol szeretet van, ott minden nap karácsony	14
In memoriam Dobai István törzsszászlós	16
Ima a bölcsőnél	17
Boldog születésnapot!	18
Cél a vb-arany	20
Élet a halál földjén	21
Humor	23
Történelmi visszatekintés	24

ELMENTEK, ÉS MEGTALÁLTÁK

„Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket.” (Lk, 2:16)

Naptárunk decembert mutat, az adventi készülődés lelkünket karácsony ünnepe felé terelgeti. Minden reggel, megújuló reménységgel közelebb kerülünk a várva várt naphoz, hogy a hétköznapi szűrkeségébe, az éjszakai sötétjébe belehasítson az angyalok örökkévaló magasztaló éneke: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarátú embereknek...”

Az angyali kijelentés után a pásztorok az éjszakába burkolódzó betlehemi puszta útra keltek, hogy találkozzanak a jászolban fekvő kis Jézussal. Elindultak, és a sötétségben nem tévedtek el, odataláltak. Sőt, egy kicsit többet mond Lukács, amikor azt írja: „...és megtalálták...” Célba érkezésükhöz nem volt zseblámpájuk, nem volt térképük, nem volt GPS-ük, de volt valami másuk. Ráhagyatkoztak az angyali üzenetre, és szent sóvárgással szívükben, vágyakoztak találkozni a kisdéd Jézussal.

A mában szemtanúja vagyok sok-sok elindulásnak, botorkálásnak, bizonytalanságnak, és következményként kevés megtalálásnak, célba érkezésnek. Fontos látni, hogy a kettő együtt jelenti a jó eredményt: elindulni Jézus felé, és megtalálni Jézust. Ez az igazi ünnep. A garancia pedig a személyes megszólítotttság (mindnyájan beletartozunk e körbe), az ebből fakadó remény és hit, amely segít a célba jutni. Aki az ünnep felé nem így indul, annak a karácsonya, az ünneplése könnyen célt téveszt. Nagy kár lenne érte. Hiszen a karácsony lényege a találkozás.

Szívemből kívánom ezt a boldog karácsonyi útra kelést és karácsonyi megérkezést. Megérkezést az elfeledett szülőkhöz, az elhagyott házasársakhoz, a kitagadott gyermekekhez vagy csak egyszerűen a velünk együtt élő szeretteinkhez. Megérkezést az elfelejtett templomba, a talán elfelejtett Krisztushoz, az elhagyott karácsonyi úrasztalához, úrvacsorához. Az isteni találkozás Jézus által megvalósult, az égi oldal nyitott ma is, a többi a mi feladatunk. A Szentlélek adjon erőt az elinduláshoz!

Szívemből kívánom a Honvéd Altiszti Folyóirat minden kedves olvasójának a keresők talán tétova útrakeletését, és a megtalálók semmihez sem hasonlítható belső karácsonyi örömét!

János Dandártábornok,
protestáns táborig püspök

ÖVAT 3-TANFOLYAM SZENTENDRÉN

A magyar oktatásban, de szinte bárhol a világon szeptember 1-je kiemelt fontossággal bír, hiszen a nyári szünidő végeztével a tanulók, koruktól függően, megkezdik vagy folytatják tanulmányaikat különböző oktatási intézményekben, iskolákban. A fenti dátum azonban most nemcsak a gyermekeinknek jelentette a tanév kezdetét, hanem a 3. *összhaderőnemi vezető altiszti tanfolyam* (ÖVAT) hallgatói számára is, hiszen ezen a napon kezdődött el 13 rangidős altiszt – egy egység- és tizenkettő zászlóalj-szintű vezénylőzászlós – részvételével a Magyar Honvédség legmagasabb szintű altiszti képzése az MH Altiszti Akadémián.

A tanfolyam 3. évfolyamának indításával a képzés minden kétséget kizáróan bizonyította létjogosultságát és szakmán belüli elismertségét. Az idejű kurzus metodikája azonban nemcsak a korábbi évek tapasztalatainak feldolgozására és a tematikába történő integrálására épült. A kezdést megelőzte az MH Altiszti Akadémia szervezeti racionalizálás keretében megalakított legújabb részlegének, a vezető altiszti oktatási csoportnak a létrehozása, amely minden bizonnyal legalább akkora mérföldkő a Magyar Honvédség altisztképzésének történetében, mint magának a tanfolyamnak a beindítása, vagy a kétéves nappali képzésre történt áttérés. Az MH Altiszti Akadémia Altiszti Vezetőkép-

ző Csoport 2015. augusztus 1-jén kezdte meg működését, vezetésével Bogdán Tibor főtörzszászlóst, a Magyar Honvédség korábbi vezénylőzászlósát bízták meg. Bogdán Tibor személye kétségbevonhatatlan garancia a vezető altiszti képzés megreformálására és napjaink követelményeihez való igazítására, hiszen a főtörzszászlós az elmúlt négy évben a festői szépségű Bajor hegyekben található, sokak által ismert (és kimondhatatlan nevűnek kikiáltott) oberammergaui NATO-iskola tanfolyamigazgatója volt.

Az idejű tanfolyam sok tekintetben unikumnak számít. Az egyik sajátossága, hogy mind önálló, mind pedig kötelekzászlóalj-szintű vezénylők részt vesznek a tanfolyamon tíz különböző alakulat képviselőiben. A megoszlás is érdekes, hiszen a hallgatók az MH Összhaderőnemi Parancsnokság alárendeltségébe tartozó szárazföldi és légi haderőnemek, a Honvéd Vezérkar közvetlen, valamint az MH Logisztikai Központ alakulataitól érkeztek. A beiskolázott vezénylőzászlósok által képviselt szakterületek tekintetében is izgalmas a kurzus összetétele, mivel harcoló, harctámogató, harcbiztosító alakulatok altisztjei egyaránt megtalálhatók a névsorban, de az oktatás területéről is érkeztek hallgatók. A már felsorolt szakmai elemek sokszínűsége biztosítja a kurzus alapvető céljai között szereplő

A Magyar Honvédség legmagasabb szintű altiszti képzésén 13 rangidős altiszt vesz részt

összhaderőnemi gondolkodásmód kialakítását, és természetesen azt a szakmaiságot, amely az egymás és más haderőnemek iránti tolerancia és megértés alapja.

A képzés során a résztvevők különböző modulok keretében ismerkednek meg a sikeres vezetéshez szükséges elengedhetetlen követelményekkel, képességekkel. A tanfolyam elején a kommunikációs ismereteket, ezen belül is kiemelve az előadás-módszertan sajátosságait, a vezetői beszéd- és előadásmódot, valamint az interjúkészítéshez szükséges ismereteket sajátították el. Megismertek továbbá a protokoll alapvető szabályaival, valamint az internetes kommunikáció alkalmazásának lehetőségeivel, pozitív és negatív hatásaival.

A második, az általános modul, más néven erőgazdálkodás-ismeretek, sokrétű információt biztosít például az egészségügyi ellátás rendszeréről, a logisztikai bizto-

A tanfolyam kitűnő lehetőséget biztosított a NATO-val, a részt vevő partner- és tagországokkal kapcsolatos ismeretek bővítésére

Bogdán Tibor főtörzszászlós az oberammergaui NATO-iskola tanfolyamigazgatójaként nagy tapasztalatot szerzett az altisztek képzése, továbbképzése terén

sítás rendjéről, valamint a jövőbeni tervekről, logisztikai fejlesztésekről. Ugyanakkor a résztvevők előadásokat hallgathattak meg a terrorizmus, a társadalmi kapcsolatok, valamint a hagyományörzés témaköreiben is. Az elméleti oktatás mellett kiemelten fontos cél a fizikai állóképesség fenntartása is, mely az egyre népszerűbb funkcionális edzés módszerekkel, ezen belül is a „CrossFit” alapjainak elsajátításával történik. A modul során lehetőség nyílt találkozni a hazánkban gyakorlatozó amerikai erők (25. páncélos hadtest, 3. dandár, 4. ezred) vezénylőzászlósi karával, és megbeszélést folytatni a két hadsereg rangidős altiszti rendszerének működési sajátosságairól.

A következő, a harmadik modul során a katonai vezetési alapismeretek megismerése, valamint

elsajátítása lesz a cél. A modulok lezárásaként teszt formájában kell tanúbizonyosságot tenni az ismeretek elsajátításáról. A tanfolyam kiemelt hangsúlyt fektet az angol nyelvi készség fejlesztésére is, melyre a nemzetközi hét keretein belül is szükség lesz.

A tanfolyam lezárásaként – a Magyar Honvédséget érintő aktuális témák feldolgozásával – vizsgadolgotat kell írni, amelyet egy háromfős vizsgabizottság előtt (melynek elnöke az MH Altiszti Akadémia parancsnoka, Bozó Tibor dandártábornok) védenek meg a hallgatók, valamint az elsajátított elméleti tudásról 2016 januárjában vizsga keretében is számot kell adniuk a résztvevőknek.

ÖVAT 3

Fotó: Duruczné Téglás Dóra
főhadnagy

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban

Kiadja a Honvéd Vezérkar

A kiadásért felel:

Dr. Orosz Zoltán altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:

Kriston István főtörzszászlós,
a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa

Tagok:

Balog Sándor főtörzszászlós

Berek Zsolt törzszászlós

Bogya Sándor törzszászlós

Dr. Murinkó Attila alezredes

Gervai János törzszászlós

Kovács Miklós főtörzszászlós

Négyesi Tibor főtörzszászlós

Tigyi István főtörzszászlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság

Felelős vezető:

Dr. Bozsonyi Károly ügyvezető

Mb. szerkesztőségvezető:

Dr. Isaszegi János ny. mk. vezérőrnagy

Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán

Kézirat-előkészítő: Eszes Boldizsár

Korrektor: Apagyiné Gáspár Jolán

Tördelőszerkesztő: Dancs Katalin

Arculatterv: Szabó Bettina

Címlapterv, poszter: Dani Márton

Címlap- és poszterfotó: Dévényi

Veronika, Murinkó Attila mk. alezredes

Szerkesztőségi titkár: Solti Gabriella

A szerkesztőség címe:

1087 Budapest, Kerepesi út 29/B

Telefon: 272-02, 459-5355,

fax: 459-5354

e-mail cím: kisszoltan@armedia.hu

Nyomdai kivitelezés:

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Kft. Sokszorosítóüzem

Felelős vezető: Pásztor Zoltán igazgató
Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány.

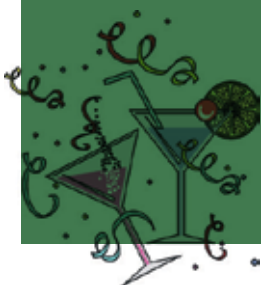
HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható a www.honvedelem.hu portál digitális könyvtárában és a www.parbeszed.hm.gov.hu portálon

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai Katonai Sajtósövetségnek (EMPA)

**Sikerekben gazdag,
boldog új esztendő-t kívánunk
a Magyar Honvédség minden
altisztjének, a Honvéd Altiszti Folyóirat
valamennyi olvasójának!**

**A Honvéd Altiszti Folyóirat
Szerkesztőbizottsága**

NEMZETKÖZI HÉT AZ MH ALTISZTI AKADÉMIÁN

A 2015. évi összhaderónemi vezető altiszti tanfolyam (ÖVAT 3) programjában november 9–13. között zajlott a nemzetközi hét elnevezésű rendezvény. Az előző évek tapasztalatai és sikerei alapján a szervezők, Kriston István főtörzszászlós, a Magyar Honvédség vezénylőzászlósa, illetve a tanfolyam vezetői nagy hangsúlyt fektettek a magas színvonal fenntartására.

Ennek eredményeként sikerült 16, nemzetközi szinten elismert és szaktekintélynek számító, magas beosztásban szolgáló előadót meghívni a rangidős altisztek számára kiemelt jelentőségű eseményre: az Amerikai Egyesült Államok, az Egyesült Királyság, Csehország, Szlovákia, Szerbia, Horvátország és Lengyelország vezető beosztásban szolgáló altisztjei képviselték hazájukat és a NATO-t Szentendrén. A tanfolyam jelentőségét jól tükrözi, hogy a szemináriumot Bozó Tibor dandártábornok, az MH Altiszti Akadémia parancsnoka nyitotta meg, aki a mai magyar altisztképzés egyik legjelentősebb támogatója. A nemzetközi hét színvonalát tovább emeli, hogy a NATO két meghatározó parancsnokságának, a Szövetséges Műveleti Parancsnokságának (Allied Command Operations – ACO), valamint a Szövetséges Transzformációs Parancsnokságának (Allied Command Transformation – ACT) a vezénylőzászlósa is megjelentek előadóként a rendezvényen. A kiemelt nemzetközi felkészítés célja, hogy megismertesse a hallgatósággal a NATO és a képviselt országok katonai szervezeteit, felépítését, parancsnoki rendszerét, altiszti struktúráját.

A nemzetközi héten az ÖVAT 3-tanfolyam állományán kívül a Magyar Honvédség egység szintű vezénylőzászlósa, az alakulatokat képviselő vezető altisztek mellett a STANAG 2.2.2.2 angol nyelvtanfolyamon részt vevő állomány is lehetőséget kapott ismeretei ilyen irányú bővítésére. A továbbképzés egyik érdekessége volt a szerb haderőben működő altisztfejlesztés

Bozó Tibor dandártábornok, az MH Altiszti Akadémia parancsnoka beszédet mond a rendezvény megnyitóján

tő rendszer és altiszti struktúra bemutatása Zoran Lastro, a szerb hadsereg vezénylőzászlósa jóvoltából. A rendezvényen a résztvevők átfogó képet kaptak a visegrádi négyek tagországaiban (Csehország, Lengyelország, Szlovákia, Magyarország) folyó altisztképzésről, a fejlesztés jelenlegi helyzetéről, a NATO-integrációs folyamat nehézségeiről, kihívásairól. Újdonságként jelent meg, hogy az ÖVAT 3 résztvevői mutatták be a magyar oldalt, hiszen mind az angol nyelv gyakorlása, mind pedig a kommunikációs képességek fejlesztése is része az oktatási tematikának.

A hallgatóságnak bemutatták a két említett NATO-parancsnokság

és a cseh vezénylőzászlós által november 2-án megjelentetett, a „Vezető altisztek feladata és tevékenysége” című tanulmányt, amely az első ilyen jellegű nemzetközi írásos dokumentum a 2010-ben kiadott „NATO altiszti stratégia és ajánlott irányelvek” (NATO NCO Bi-SC Strategy and Recommended NCO Guidelines) iránymutatása óta. A szerzők ezzel az írással szándékoztak elindítani a NATO-nemzetek vezető altisztjei közötti szakmai kommunikációt, tapasztalatcserét.

Összességében megállapítható: a képviselt országok is hasonló rendfokozati, altisztképzési, valamint fejlesztési programot alkottak és működtetnek a NATO közös altiszti rendszerének kialakítása és egységesítése érdekében. A tanfolyam kitűnő lehetőséget biztosított a NATO-val, a részt vevő partner- és tagországokkal kapcsolatos ismeretek bővítésére. Az előadók és hallgatók egyöntetű véleménye alapján a jövőben is elengedhetetlen a rendezvény beillesztése a vezető altiszti tanfolyam tematikájába, hogy a Magyar Honvédség vezető altiszti kara folyamatosan naprakész és magas szintű ismeretekkel rendelkezzen a szövetséggel kapcsolatban, amelyek elengedhetetlenek egy professzionális, minden hazai és nemzetközi feladatban helytálló, a NATO-n belül is példaértékű altiszti kar kiépítésének folyamatában.

ÖVAT 3

Fotó: Durucz né Tégls Dóra főhadnagy

A nemzetközi hetet dr. Orosz Zoltán altábornagy, vezérkarfőnök-helyettes zárta be

TEGYÜNK TÖBBET, MINT AMENNYIT ELVÁRNAK TŐLÜNK!

A Szentendrén folyó összhaderőnemi vezető altiszti tanfolyam nemrégiben megtartott nemzetközi hetének több olyan meghívott előadója is volt, akiknek szakmaisága, pályafutása igencsak kiemelkedő. Azt gondolom, sokak számára érdekes lehet Petek Davor főtörzszászlós, aki a Szövetséges Műveleti Parancsnokság (Allied Command Operations – ACO) első nem angol anyanyelvű vezénylőzászlósa. A főtörzszászlós, kiválasztása előtt, a horvát haderő vezénylőzászlósa volt. Az, hogy Petek főtörzszászlósi ilyen magas NATO-beosztásba helyezték, igencsak kiemelkedő személyiségre, szakmai tapasztalatra és nem utolsósorban angol nyelvtudásra utal. A kiválasztásáról, szakmai tapasztalatairól, a közelgő karácsonyról és persze a magyarországi élményeiről beszélgettem az altiszttel.

– *Véleménye szerint milyen szempontok játszottak szerepet a beosztásra történő kiválasztásakor?*

– Először is a tapasztalatot említeném. A különböző szinteken összegyűjtött vezetési ismeret garantálja a katonai folyamatok és feladatok megértését. Egy ilyen pozícióban az is fontos, hogy nemzetközi környezetben szerzett gyakorlattal is rendelkezzen a jelölt, vagyis közelről ismerje az észak-atlanti szövetség működését. A katonai tanulmányok és előképzettség a másik fontos tényező, amit egy rangidős altiszt kiválasztási folyamatában figyelembe kell venni. Képesnek kell lenni stratégiai szinten gondolkodni és dolgozni, megérteni a parancsnok stratégiai irányvonalát és kikövetkeztetni bizonyos feladatokat. Végül meg vagyok győződve arról, hogy nagyon fontos a parancsnok és a vezénylőzászlós közötti jó, korrekt személyes kapcsolat. Nyíltan és őszintén, egymásban bízva kell megbeszélni a dolgokat, ez elengedhetetlen feltétele a jó csapatmunkának.

– *Hogy került a jelenlegi beosztásába?*

Petek Davor főtörzszászlós (jobb oldalon) szerint a szentendrei tanfolyam az egyik legjobb példa arra, miként biztosított a NATO-ban az altisztek szakmai fejlődése

– Ez a pályám tetőpontja, valami olyan, amiért azt hiszem, mi vezénylőzászlósok mindnyájan küzdünk. Számtalan beosztást töltöttem be mint vezénylőzászlós, zászlóalj-, ezredszinttől egészen a hadsereg-szintig. Nagy öröm volt számomra a Szövetséges Összhaderőnemi Hadműveleti Parancsnokságon, Brunssumban szolgálni, és ugyanígy éreztem vezénylőzászlósként tavaly Afganisztánban is. Ezeket minden bizonnyal figyelembe vették a kiválasztásomnál.

– *Említene néhány kihívást, amelyekkel színes és változatos katonai karrierje során szembesült?*

– Nagyon sok ilyen esemény történt a múltban. Amit azonban mindenképpen kiemelnék, ami a leginkább maradandó számomra, az a horvát haderő és ezen belül is az altiszti kar átalakítása a '90-es években, rögtön a polgárháború után. Nagyon drasztikus változáson mentünk keresztül, újra fel kellett építenünk magunkat, meg kellett határozni az altiszti kar helyét és szerepét, és ez komoly gondolkodásmódbeli váltást igényelt nemcsak tőlünk, altisztektől, hanem a tisztektől is. Nagyon hosszú, számtalan kihívással teli folyamat volt, ami időről időre rengeteg csalódást is okozott, ahogyan ezzel a világon bármelyik hadsereg átalakítása és újjászervezése során szembekerülnek a végrehajtók. A feladatban

részt vevő rengeteg kiváló tiszt és altiszt munkájának köszönhetően mára sikerült egy stabil rendszert kialakítanunk, ami, ne értsen félre, még nem tökéletes, hiszen ez a folyamat még tart, és a haderő folyamatosan fejlődik.

– *Hogy látja, melyek a NATO-hadseregekben szolgáló altisztek leggyengébb és legerősebb oldalai?*

– Nehéz így kategorizálni. A NATO 28 nemzet szövetsége, és ha csak egyszerűen ezt a tényt nézzük, időről időre szembesülünk a nemzetközi sokszínűségből fakadó bizonyos kihívásokkal. Ettől eltekintve az altiszti kar erősebb, mint valaha. Az elmúlt húsz év során eljutottunk odáig, hogy a tagországok többsége megerősítette ezt az oldalát is. Mi, a NATO-parancsnokságokon szolgálatot teljesítők rendszeresen találkoztunk a nemzeti haderők vezénylőzászlósaival, beszélgetünk, vitatkozunk, majd erre a szellemi tőkére alapozva tanácsainkkal segítjük parancsnokainkat hadseregeink fejlesztésében, jobba tételében. Látjuk, tapasztaljuk, ahogyan néhány ország újjáépíti az altiszti karát, és rangidős altiszti beosztásokat hoz létre először történelme során. Például Norvégia kialakította az új altiszti rendszert és iszonyatos gyorsasággal fejlődik. Az Egyesült Királyság kinevezte az első hadseregszintű vezénylőzászlósa. Nagyon sok partnerország is elkezdte bevezetni az új

altiszti struktúrát, és megerősíti az altiszti kart a saját keretein belül.

– Milyen tervei vannak a jövőre nézve?

– Amíg a beosztásomban vagyok, folytatni fogom a Szövetséges Európai Haderők főparancsnoka (SACEUR) elképzeléseinek támogatását a fiatal tisztekkel és altisztekkel kapcsolatban. A fő célkitűzésünk, hogy tovább erősítsük az altiszti kart a szövetségen belül és a partnerországokban is. Számtalanszor hangsúlyoztuk, hogy rengeteg potenciál van ebben az állománykategóriában, amit még mindig nem használunk ki eléggé. Folyamatosan biztatom az altiszteket, hogy merjenek többet tenni. Hiszem, hogy a legjobb módszer, ha fejlesztjük a katonai szervezeteinket, értékes tapasztalatot és tudást szerzünk egy időben, ha többet teszünk, mint amennyit kérnek, elvárnak tőlünk. A kezdeményezés mindig jó és követendő például szolgál.

– Nyilvánvalóan kevés szabadideje van. Hogy találja meg az egyensúlyt a munka és a család között?

– Nem igazán van családi életem mostanában. A családom nincs velem, így a legtöbb időt a munkával töltöm. Sajnos mi, katonák saját bőrünkön tapasztaljuk, hogy milyen sokat vagyunk távol a szeretteinktől. Szerencsés vagyok, hiszen a feleségem már 12 éve mellettem van, és a támogatása, valamint a tudat nélkül, hogy otthon minden rendben van, nem tudnám végezni a munkám. Neki ugyanannyira része van a sikereimben, mint saját magának. Abban a kevés szabadidőben, amim van, a barátommal találkozom Mons-ban, vagy repülök haza Horvátországba a feleségemhez és a fiaimhoz.

Az ACO rangidős altisztje minden helyzetben támogatja a parancsnokát

– Milyen szabadidős tevékenységek segítenek a pihenésben, a feltöltődésben? Mi a hobbija?

– Imádok sportolni. A futás a kedvencem, és amikor csak tehetem, megyek futni, hogy kiürítsem a fejem. Squasht játszani a másik kiváló stresszoldó számomra, el kell hogy mondjam, egy squashlabda minden frusztrációt képes eltüntetni. Ez egy nagyon jó módszer, ami amellett, hogy egészségesen tart, segít, hogy feltöltődjek és megszabaduljak a napi munka terheléstől. Egyébként nagyon szeretek olvasni is, különösen utazás közben.

– Meséljen egy kicsit a családjáról. Hogyan töltik a karácsonyt?

Ahogy már utaltam rá, most nagyon messze vagyunk egymástól, így minden alkalom, amikor találkozunk, igazi karácsony a számunkra. Sajnos csak keveset tudunk együtt lenni, de amikor sikerül, akkor próbáljuk bepótolni az elmaradt dolgokat, vagy egyszerűen csak élünk, mint egy család. A karácsonyt otthon töltjük, élvezzük az estét, az ünnep hangulatát, és megpróbáljuk megakadályozni, hogy a gyerekek túl korán nyissák ki az ajándékaikat. Pihenni a karácsonyfa mellett a feleségemmel és a gyerekekkel, felkelni másnap reggel, látva a vágyakozással teli izgalmat a szemükben, ahogyan „megsemmisítik” a csomagolást, határozottan a legnagyobb pillanatok egyike számomra.

– Mit visz magával az itteni élményekből, a nemzetközi hétről?

– Most veszek részt először ezen a programon, de nem ez az első magyarországi látogatásom. Már ismerem Kriston főtörzsszászlós urat, és ismeretségben vagyok számos magyar vezénylőzászlóssal egy ideje. Először is hadd mondjam el, hogy a Magyar Honvédség kiváló példa a NATO-n belül arra, hogyan kell az altiszti kart megerősíteni és alkalmazni. Az a munka, amit a magyar vezénylőzászlósok végeznek, biztosíték arra, hogy az altiszti kar jó irányba halad. Az összhaderőnemi vezető altiszti tanfolyam nemzetközi hete egy másik kitűnő példa arra, hogy az altisztek oktatását a magyarok mennyire komolyan veszik. Az a lehetőség, hogy személyesen

A Szövetséges Műveleti Parancsnokság vezénylőzászlósa számára fontos a nyíltság és megközelíthetőség

is találkozhattam itt altisztekkel, kiváltság számomra. Ez az esemény nemcsak értékes információt ad a tanfolyam résztvevőinek, de nekünk, meghívott előadónak is hasznos, hiszen más szemszögből is láthatjuk a számunkra érdekes és lényeges témákat. Az a tény, hogy a NATO és más országok magas beosztású vezénylőzászlósi rendszeresen részt vesznek a nemzetközi héten, ékesen bizonyítja, hogy milyen nagyra is értékeljük ezt az eseményt. Itt is szeretnék köszönetet mondani Kriston főtörzsszászlós úrnak és más magyar vezetőknek a meghívásért, és azért, hogy itt lehettem. Ez a tanfolyam az egyik legjobb példa arra, miként biztosított a NATO-ban az altisztek szakmai fejlődése.

– Főtörzsszászlós úr, mit üzen az olvasóknak?

– Az altisztek és a legénység minden hadsereg vérvonala. Körülbelül 70–85% az arányuk minden katonai szervezetben. Nélkülük nincs tökéletesen működőképes és hadra fogható haderő. Ha néhanapján úgy is érezzük, hogy feladatunk csupán apró és lényegtelen, tévedünk. Bármi, amit teszünk, a legalsó szintektől a csúcsig, így vagy úgy, de hatással van a hadseregünkre. A legtöbb, amit a katonákért, a haderőért tehetünk, amelynek tagjai vagyunk, az, ha mindennap legjobb tudásunk és képességeink szerint végezzük a feladatainkat, példamutatóan, keresve a lehetőségeket. Mindez azonban nemcsak rólunk szól, hanem mindenkiről, azokról a nőkről és férfiakról, akikért a hadseregen belül, valamint azon kívül, a társadalomban felelősek vagyunk.

Tigyi István Zsolt főtörzsszászlós

Emlékfotó a tanfolyamtársakkal

SEMPER FIDELIS – HŰSÉGGEL MINDÖRÖKKÉ!, AVAGY EGY TENGERÉSZGYALOGOS-TANFOLYAM TÖRTÉNETE

Ordítás! Több mint kétszázan állnak rendezett sorokban. Mindenkin zöld póló és rövidnadrág. Ők most a kiválasztottak, a tanfolyam hallgatói. Mindenki izzad, nyár van, nagy a meleg és szinte száz százalék a páratartalom, de nem csak ezért izzad a csapat. Fekete ruhás kiképzők jönnek! Még hangosabb az ordítás, és kezdődik...

De számomra ez a történet nem így indult. 2015 tavaszán lehetőséget kaptam, hogy hallgatója legyek az Amerikai Egyesült Államok „Staff Noncommissioned Officer Academy Advanced” haladó szintű törzsaltiszti tanfolyamának Camp Lejeune-ben, Észak-Karolina államban. Itt tengerészgyalogos katonai vezető altiszteket képeznek, minden parancsnoki szintre. Az Egyesült Államok haditengerészeténél a tanfolyam elvégzése feltétele az előléptetésnek, beosztásba kerülésnek. Az angol nyelvi felmérés, valamint a fizikai és egészségügyi követelmények szerinti megmérettetés után készen álltam a kiutazásra.

Eljött a nyár, és június 18-án, több mint tízórás repülőút után ott álltam Jacksonville repterének érke-

zési oldalán. Ketten voltunk külföldiek egy ugandai törzsörmmesterrel. Ő egy másik tanfolyamra érkezett. Pár perc múlva egy mosolygós, nagyon segítőkész, mint később kiderült, kiképző törzsörmmester (Gunnery Sergeant) lépett oda hozzánk, és rövid bemutatkozás után elvitt a szállásunkra. Ekkorra este lett, és véget ért a nap.

Bojtos Tibor törzsszászlós 2015 tavaszán kapott lehetőséget arra, hogy részt vegyen az amerikai tengerészgyalogos vezető altisztek tanfolyamán

Másnap az okmányok elrendezése után újabb nyelvi felmérés következett. Itt a szókinccsen és a beszéd utáni megértésen volt a hangsúly. Hurrá, ez is megvan!

Mivel szerencsés vagyok, még ezen a napon találkozhattam a kiképző központ vezénylőszászlósával (tanfolyam-igazgatójával), aki értékelte a felmérés eredményét, és elmondta, mi is következik ezután. A beszélgetés végén még átadhattam a magammal vitt kisebb figyelmeségekkel együtt parancsnokom, a Magyar Honvédség Civil-katonai Együttműködési és Lélektani Művelési Központ parancsnokának, valamint a Magyar Honvédség vezénylőszászlósának jókívánságait.

Eddig nagyon baráti volt a légkör, de a következő nap már nagyon más volt, és elkezdődött az... Ordítás! A kiképzők kemény határozottsággal ismertették a tanmenetet. A fizikai és mentális felkészítés mindenkifelett! Aki férfi, az 18 százalék fölé nem mehet...! Azt, hogy ez mit is jelent, csak egy tengerészgyalogos tudja igazán. A „Body Composition Test” testfelépítés-tesztnak csak egy része a testsírszázalék mérése,

és ezt mindenkinek pontosan meg kellett tanulni mérni és kiszámolni. Ha meghaladja a kívánt mértéket, segítséggel három-hat hónapot kap, hogy teljesítse, de addig nem előléptethető, hiába tett eleget minden más követelménynek. A követelmények magasak. Aki nem tud megfelelni, az befejezi a tengerészgyalogos-karrierjét. Azonban a kötelék senkit sem enged el csak úgy, üres kézzel. Átképzési lehetőségek mellett, tíz év tényleges szolgálat után, csökkentett nyugdíj is jár; húsz év után pedig teljes. Ez komoly egzisztenciális biztonságot ad a tengerészgyalogosnak.

Az amerikai nép nagyon büszke a katonáira, és ők mindent meg is tesznek, hogy minden mozdulatukból a profizmus sugározzon. Jelszó: „Aki lemarad, kimarad!” Akit lefutsz, az gratulál, hogy ma jobb voltál, és még keményebben dolgozik. Tehát teszed a dolgod akár erón felül is, mert motivál a napi sikerélmény.

A tanmenet nagyon hasonlít a mi összhaderőnemi vezető altiszti tanfolyamunkon alkalmazotthoz. Habár itt a táplálkozástudomány és edzésmodszertan az első, de azért hadijogi ismeret is belefért az első hét tananyagába. A kommunikációs készségek elsajátítása a „stratégiai tizedes” elmélet alapján itt is kiemelkedően fontos, hiszen mindenki, aki egyenruhát hord, képviseli a szervezetet. A katonai rendőri eljárások ismerete, a jelenté-

sek rendje és rendszere, formai, alaki követelményei is részei voltak a tananyagának, rengeteg gyakorlattal és prezentációs előadással együtt.

Alapvetően katonai vezetőképzés folyt, de emellett a tengerészgyalogóság által támogatott pénzügyi megtakarítási rendszerről, családsegítő programokról is hallgattunk előadásokat.

Már a tanfolyam vége közeledett, és túlestünk számos vizsgán, teszten és fizikai erőpróbán, amikor egy felszerelésismertető és -bemutató következett. Itt minden bemutatott termék megvásárolható, még a fegyver is, amely aztán a hadművelleti területen viselhető az egyenruhához. Hiszen nem mindenki egyforma, és a jó vezető a felszerelések összeállításának is mestere kell hogy legyen. Mindent a sikerért! A tengerészgyalogosokat győzni viszik a harctérre, hiszen a kiképzésen is győzni tanulnak. Legyőzni minden ellenséget, és önmagukat is, ha kell.

Az ordítás véget ért. A tanfolyam néhány hete gyorsan elszaladt. Pár kilót leadva és rengeteg tudást megszerezve ültem vissza a repülőre, hogy itthon új feladatokban bizonyítsam, érdemes voltam erre a tanfolyamra, és hogy mielőbb benevezek egy maratonfutásra, mert arra is felkészítettek, biztos, ami biztos.

*Bojtos Tibor törzszászlós,
MH CKELMK-vezénylőzászlós*

*A fotók
a szerző archívumából valók*

Jelszó: „Aki lemarad, kimarad!”. Ezzel minden tengerészgyalogos tisztában van

A Zrínyi Kiadó újdonságaiból ajánljuk

Somkutas Róbert:

Álcaruhában – a magyar csapatfelderítés története

Kékkői László:

Tűzözn. Ahogy én láttam (A tordai csata története)

Szombati Zoltán (szerk.):

Gáz! Riadó! (A vegyvédelmi szolgálat története)

Bedécs Gyula:

A Doberdótól a Dolomitokig. Útikönyv az első világháború magyar emlékeit keresőknek II.

Katonai terminológiai értelmező szótár

Bonhardt–Pánczél–Végh–Szekeres–Hattyár–Sári:

A magyar páncélosalakulatok története. Harckocsik, páncélosok a magyar haderóban

Boda József:

Ejtőernyősök. Leventék, sorkötelesek és sportolók.

A polgári ejtőernyőzés története Magyarországon

Szerzői munkaközösség:

Tóth Ágoston honvéd ezredes, a katona és a térképész, 1812–1889

Nemestóthy Szabó Béla:

Naplóm 1914–1918. A császári és királyi 12. huszárezredben

Szerzői munkaközösség:

Hadikronika. Kézelfogható hadtörténelem (Dobozkönyv a második világháborúról)

KIEMELTEN FONTOS A TISZTÁNLTÁS KÉPESSÉGE

Az MH 43. Nagysándor József Híradó és Vezetéstámogató Ezred feladatai közé tartozik az MH Összhaderőnemi Parancsnokság magasabb készenlétbe helyezhetőségének biztosítása, illetve híradó-, informatikai és információvédelmi támogatása, valamint a nemzetközi szerződésekből eredő katonai kötelezettségek teljesítése, a honvédek szakki képzése, a technikai eszközök hadrafoghatóságának biztosítása. Ennek a szervezetnek a vezénylőszáslója Csizmadia Lajos főtörzszáslós.

Csizmadia Lajos főtörzszáslós

– Ám ez még messze nem minden, a feladatunk továbbá a csapattagozatnál magasabb szintű speciális technikai eszközjavítási és kiszolgálási műveletek, helyszíni technikai kiszolgálások, hibaelhárítások, javítások végrehajtása is. Ezenfelül az ezred állománya különféle társadalmi eseményeken, ünnepeken, díszelgéseken és katonai rendezvények biztosításán is részt vesz, ugyanakkor mindig számítani lehet a katonáinkra válsághelyzetek, természeti és ipari katasztrófák okozta nehézségek leküzdésében is.

– *Köszönöm a tömör bemutatást. Ám most beszéljünk inkább rólad. Hogyan született meg a döntés, amely a katonai pálya felé terelt?*

– Minden fiúgyermek szeret katonásdit játszani, én is szaladgáltam puskának nyilvánított fadarabbal a kezemben. Ám természetesen van, aki ezt később komolyabban veszi, és végül hivatásául választja a haza védelmét. Nálam ez igen korán, már az általános iskolás évek alatt kiala-

kult, így az utam az iskolapadból egyenesen a katonai pályára vezetett. Egy pályaválasztási útmutatóban fedeztem fel a lehetőséget, hogy katonai középiskolában tanulhatok. Rögtön eldöntöttem, hogy felvételezem a szabadszállási Páncélos- és Gépjárműtechnikai Honvéd Szakközépiskolába, gépjárműtechnikus szakra. 1989-ben felvettek, és azóta is elkötelezetten szolgálom a hazámat.

– *Melyek az első emlékeid a katonai életről?*

– Az elsőik mindenképp a már említett honvéd szakközépiskolában töltött kezdeti napok voltak. Az osztálytársaimmal hamar kialakult a közös hang, akkor még nem is voltunk tudatában annak, hogy ezekben az években életre szóló barátságok kötődtek. Először szokatlan volt a sok kötöttség, a délutánonkénti szilencium, illetve a napi csupán másfél óra szabadidő. Emellett nagy feladat volt számunkra, hogy 14 évesen meg kellett tanulni önállóan megállni a helyünket az életben.

– *Az iskola után merre vetett a sors, mi volt az első beosztásod?*

– Az első beosztásomat Erzsébeten, az MH 123. Eötvös József Híradó és Vonalépítő Ezred állományában teljesítettem mint gépjárműjavítórj-parancsnok, majd ugyanitt a műszaki ellenőrző állomás parancsnoka lettem, később anyagbeszerzőként szolgáltam, mígnem 1997-ben bezárta kapuit az alakulat és Székesfehérvárra diszlokált.

– *Melyek az általad fontosnak tartott mérföldkövek eddigi katonai pályafutásod során?*

– Az első, számomra fontos állomás az 1993-as őrmesteravatásom

Ekkor még focistának készült

volt, majd 1999-ben a legelső külszolgálatom Albániában, amelyre maig jó szívvel emlékezem. A pályámat illetően fontos határvonalnak tartom, hogy 2000-ben a székesfehérvári logisztikai század vezénylőszáslósává neveztek ki. Ugyancsak meghatározó a 2007-es esztendő, amikor elnyertem a híradószáslóalj vezénylőszáslósi beosztását, valamint a 2015-ös év, amikor januárban kineveztek az MH 43. Nagysándor József Hí-

Igen korán, már az általános iskolás évek alatt kialakult a katonai hivatás iránti vonzalma

adó és Vezetéstámogató Ezred vezénylőzászlósi beosztásába. Ezenfelül meghatározó pontja volt a vezénylőzászlósi pályámnak a tavaly elvégzett összhaderőnemi vezető altiszti tanfolyam, ahol az újabb barátságokon túl egy olyan átfogó ismeretanyag került a birtokomba, amely hasznos munícióként szolgál azóta is a mindennapi feladatok végrehajtásakor.

– Mikor érezted, hogy beosztott katonából vezetővé váltál?

– Már őrmesterként is vezető voltam, ugyanakkor még ma is beosztott vagyok. A felelősség, az alárendeltjeimről való gondoskodás végigkíséri a pályámat csakúgy, mint az előjáróim és feljebbvalóim parancsának való engedelmessége. A vezénylőzászlósok legfontosabb feladata az adott katonai szervezet parancsnoka vezetői tevékenységének támogatása, ahogy azt a Magyar Honvédség szolgálati szabályzatában olvashatjuk.

– Melyek az első emlékeid a vezénylőzászlósi rendszerről?

– Első emlékem, amikor találkoztam Zsótér János törzszászlóssal, aki meghatározó személye, mozgatórugója volt a vezénylőzászlósi rendszernek. Azt gondoltam, hogy jó kezekben van az altiszti támogató csatorna. Igazi katonát és vezetőt ismerhettem meg a személyében, akit a mai napig példaképemnek tekintek. Másrészt a vezénylőzászlósi beosztásom az első pillanattól rengeteg tanulással és munkával járt, hiszen el kellett sajátítani a rendszer működésének legapróbb részleteit is.

– Hogy érzed, melyek azok a területek, ahol véleményed szerint még fejlődődöd kell?

– A vezénylőzászlós is, mint bármely más vezető beosztásban tevékenykedő ember, mindig tanul és igyekszik fejleszteni a képességeit mind elméleti, mind pedig gyakorlati ismeretekkel. A munkámhoz elengedhetetlen, hogy ismerjem az időgazdálkodás, illetve konfliktuskezelés hatékony módjait, továbbá a modern pszichológiára épülő tárgyalástechnikai módszereket. Fontosnak tartom, hogy vezetőként képes legyek megfelelő nyitottsággal, rugalmassággal és dinamizmussal

Ballagás a katonai középiskolában

A Magyar Honvédség első számú katonájával, dr. Benkő Tibor vezérezredessel

építeni az ezrednél szolgáló legénységi, altiszti állomány és a Magyar Honvédség nimbuszát.

– Melyek azok az adottságok, amelyek valakit jó vezénylőzászlóssá tehetnek? Ezek közül melyik tanulható?

– Az általános és szakmai tanulmányokon, a tájékozottságon, a világban, a honvédségben, az alakulatnál zajló folyamatok ismeretén túl kiemelném a tisztánlátás képességét, amely szükséges az igazi problémák felismeréséhez és a megoldások kereséséhez. Ezenfelül fontos még az erős önkritika, a saját felelősség tudata, a katonai udvariasság és tisztelet mindenki-vel szemben. Azt gondolom, hogy minden tanulható, bármilyen rutin és képesség fejleszthető, ami nem testi adottságból ered.

– Mit tartasz vezénylőzászlósi pályád eddigi legnagyobb sikerének?

– A legnagyobb siker a számomra, amikor látom, hogy a legénységi és altiszti állomány a szabályzatok betartásával helytáll a mindennapi életben. És bár nem az én érdemem, de ugyancsak jelentős sikernek gondolom vezénylőzászlósi szempontból, hogy alakulatunknál a parancsnok-vezénylőzászlós kapcsolat minden szinten kiválóan minősíthető. Az ezred parancsnoka, Benda László ezredes úr és helyettesei minden téren támogatják, elősegítik a vezénylők munkáját. Az altiszti támogató csatorna javaslatait kéri és figyelembe veszik a döntéseik során.

– És most kérlek, ossz meg pár gondolatot a civil Csizmadia Lajosról.

– A feleségemmel, Gyöngyivel 2014-ben keltünk egybe. Nagyon szerencsés vagyok, hogy olyan társra találtam, aki mindenben melletttem áll, támogatja a munkámat és elfogadja a katonai hivatással járó kötelezettségeimet. Szabadidőmben futni járok, illetve kerékpározom a Velencei-tó körül. Rendszeresen olvasok testneveléssel kapcsolatos cikkeket, hogy frissítem az ismereteimet, és újabb gyakorlatokkal érdekessé tudjam tenni a legénységi, altiszti állomány részére heti rendszerességgel tartott ezredsportot.

– A jövőre tekintve milyen elképzeléseid vannak?

– Szeretném elérni, hogy ezredünk legénységi és altiszti állományára katonai, szakmai szempontból mindig jó példaként utaljanak.

Berek Zsolt
törzszászlós

Boldog új évet!
 Happy new year!
 Felice anno nuovo!

Január							Február							Március									
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va			
53				1	2	3	5	1	2	3	4	5	6	7	9	1	2	3	4	5	6		
1	4	5	6	7	8	9	10	6	8	9	10	11	12	13	14	10	7	8	9	10	11	12	13
2	11	12	13	14	15	16	17	7	15	16	17	18	19	20	21	11	14	15	16	17	18	19	20
3	18	19	20	21	22	23	24	8	22	23	24	25	26	27	28	12	21	22	23	24	25	26	27
4	25	26	27	28	29	30	31	9	29							13	28	29	30	31			
Április							Május							Június									
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va			
13				1	2	3	17						1	22		1	2	3	4	5			
14	4	5	6	7	8	9	10	18	2	3	4	5	6	7	8	23	6	7	8	9	10	11	12
15	11	12	13	14	15	16	17	19	9	10	11	12	13	14	15	24	13	14	15	16	17	18	19
16	18	19	20	21	22	23	24	20	16	17	18	19	20	21	22	25	20	21	22	23	24	25	26
17	25	26	27	28	29	30	21	23	24	25	26	27	28	29	26	27	28	29	30				
							22	30	31														
Július							Augusztus							Szeptember									
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va			
26				1	2	3	31	1	2	3	4	5	6	7	35		1	2	3	4			
27	4	5	6	7	8	9	10	32	8	9	10	11	12	13	14	36	5	6	7	8	9	10	11
28	11	12	13	14	15	16	17	33	15	16	17	18	19	20	21	37	12	13	14	15	16	17	18
29	18	19	20	21	22	23	24	34	22	23	24	25	26	27	28	38	19	20	21	22	23	24	25
30	25	26	27	28	29	30	31	35	29	30	31					39	26	27	28	29	30		
Október							November							December									
Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va	Hé	Ke	Sz	Cs	Pé	Sz	Va			
39				1	2		44	1	2	3	4	5	6	48		1	2	3	4				
40	3	4	5	6	7	8	9	45	7	8	9	10	11	12	13	49	5	6	7	8	9	10	11
41	10	11	12	13	14	15	16	46	14	15	16	17	18	19	20	50	12	13	14	15	16	17	18
42	17	18	19	20	21	22	23	47	21	22	23	24	25	26	27	51	19	20	21	22	23	24	25
43	24	25	26	27	28	29	30	48	28	29	30					52	26	27	28	29	30	31	
44	31																						

2016

Anna

Ú

É

K

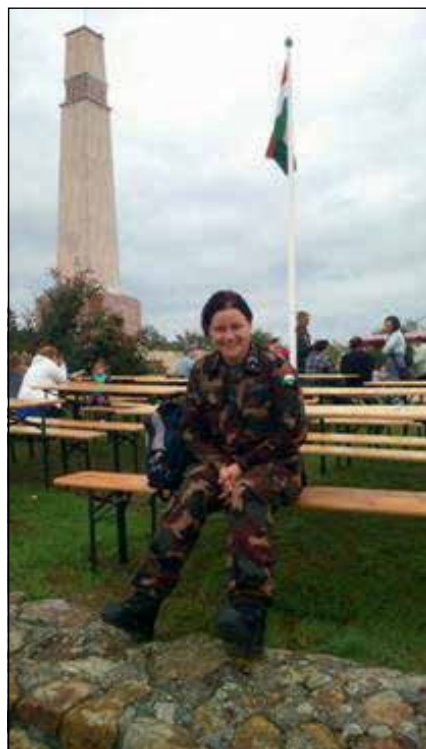
20

16

AHOL SZERETET VAN, OTT MINDEN NAP KARÁCSONY

A karácsony a szeretet ünnepe, s ahol szeretet van, ott minden nap karácsony. Jézus születése ünnepének közeledtével számtalan program segít, hogy ráhangolódjunk az ünnepre. Adventi hangversenyek, karácsonyi kirakodóvásárok, a forralt bor és a sült gesztenye illata. Sejtelmesen villódzó fények, a távolból foszlányokban hallatszók Stille Nacht. Meghittség és szeretet. Ma, a rohanó világunkban, amikor sokszor egymásra jut a legkevesebb idő és odafigyelés, hajlamosak vagyunk az ünnep alapértékeit elfeledni. A karácsonyfa alatt tablet, méregdrága mobiltelefon, sok-sok hasznos holmi – legalábbis azt hisszük. És igazunk van, valóban azok. Ám ne feledjük, mindezek csak akkor érnek valamit, ha a szeretet ünnepe valóban a szeretetről szól, és a hatalmas csillogás nem arra hivatott, hogy elfedje azt az űrt, amellyel nincs sem időnk, sem erőnk foglalkozni.

Hol vannak a szerény, gesztusértékű ajándékok, hol van a szeretet és a kedvesség napjainkban? Per-

Piroska 2009-ben, a tatabányai alapkiképzésen ismerkedett meg Tamással

A családba ez év nyarán érkezett az ötödik gyermek, a kis Réka

sze, akadnak akik ismerik a választ, a nagycsaládok nagy többségben közéjük tartoznak; ők azok, akiknek az iPhone elérhetetlen, akiknek az évente cserélendő, már nem „menő” mobiltelefonok, egyedi rendszámú sportautók helyett más, ezeknél sokkal maradandóbb értékek a fontosak ezen a meghitt ünnepen. A boldogság, a szeretet, a csillogó szemek és az öröm, az együtt töltött idő. Azt hiszem, ezen családok gyermekei sokkal többet visznek majd magukkal életük során, mint ami anyagiakkal megváltható.

Miért más a karácsony, ha három vagy még több testvér ünnepel szüleikkel? *Kacziba Piroska őrmester*, aki párjával, *Sütő Tamás szakaszvezetővel* öt gyermeket nevel, talán tudja a választ.

Piroska 2009-ben, négygyermekes édesanyaként kezdte meg az alapkiképzését Tatabányán, ami a katonai pályán megtett első lépésein túl már csak azért is emlékezetes, mert itt ismerkedett össze Tamással, aki akkor ott teljesített szolgálatot. Mivel a távkapcsolat egyikük számára sem volt elfogadható, Tamás kérte az áthelyezését a Magyar Honvédség 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezredhez. A bürokrácia malmait azonban lassan őröltek, de kitartásuk meghozta gyümölcsét, és Tamást 2012-ben áthelyezték Szentesre. Egy századhoz kerültek, s éltek a boldog mindennapokat.

A négy fiúgyermek most 22, 20, 18 és 11 éves. 2015. június 16-án megszületett a közös kisgyermekük, a rég várt Réka baba, aki új élményeket hozott a csupa fiú alkotta testvérközösségbe. A kicsi érkezésével héttagúvá gyarapodott család boldogsága igazán határtalan.

És hogyan telik majd az ünnep? Mivel már nagyok a fiúk, így a karácsony inkább a családról, az együttlétről szól. A fiúk díszítik a fát, Tamás imád főzni, így természetesen az ünnepi menü elkészítése is az ő feladata. Piroskának a kukta szerepe jut, s örömmel segít. Ilyenkor a szenteste mindig a szűkebb családé,

A Nagytétényi Kastélymúzeum karácsonyfa-kiállításának egy darabja

A szülők a már nagyon várt új családtaggal

Tamás estenként igyekszik pótolni elmaradását a babázás terén

körbeülük a kerek asztalt, közös vacsora, apróbb ajándékok, a kicsiknek persze nagyobb jut. A fa illata, a karácsonyi csomagolópapír zizegése, az apróságok önfeledt mosolya adja meg az ünnep varázsát.

Az első és a második nap már a szülőké és a testvéreké. Piroska családja a közelben lakik, Tamásé sajnos az ország másik végében, ám ha fizikailag nem is, lélekben mindenképpen együtt vannak ilyenkor.

A család könnyedén veszi a szülők hivatásával járó nehézségeket. Ha kérdezik a gyerekeket, mivel foglalkoznak a szülők, büszkén

mondják: mindketten katonák. Bár a fiúk érdeklődnek az ezred technikai eszközei iránt, egyelőre egyikük sem vágyik rá, hogy egyenruhát húzzon. Réka, érthetően, még nem formált véleményt a kérdésben. Mindenkinek megvan a saját elképzelése az életével, terveivel kapcsolatban.

Katonának lenni igazán megtisztelő hivatás, mely a nehézségek mellett számos élményt is kínál. Jól érzik magukat a seregben az örökösen változó kihívások között. Piroska egyelőre kiélvezi a kis Réka által nyújtott mindennapos kis csodákat. Tamás csak amikor hazaér, este tudja egy kicsit pótolni az elmaradását a babázás terén; most ő az, aki kettőjük nevében is helytáll.

A karácsony a szeretet ünnepe, s ahol szeretet van, ott minden nap karácsony. Bizony, jó ilyen, a Kacziba-Sütő páréhoz hasonló történeteket hallgatni, olvasni. Az ő történetük ékes példája annak, hogy a szeretet milyen apró dolgokon múlik. Ismerjük hát fel ezeket az apróságokat a mindennapjainkban, higgyünk abban, ha nagyon akarjuk, minden napunk lehet karácsony. Így, december tájékán az ünnepi készülődés közben jusson eszünkbe, hogy az új év is lassan az ajtónkon kopogtat. Szilveszter éjjelén, amikor felhangzik majd nemzeti imánk, a Himnusz, és koccintás után a szánkhoz emeljük a pezsgőspoharat, érdemes megállni egy pillanatra és számot vetni. Elszámolni a múlttól és elgondolkodni a jövőn.

Tigyi István Zsolt
főltörzsászlós

A Zrínyi Kiadó újdonságaiból ajánljuk

Bedécs Gyula A Doberdótól a Dolomitokig

Útikönyv az első világháború magyar emlékeit keresőknek II.

A szerző legfontosabb célja emléket állítani azoknak a katonáknak, akik vagy száz esztendeje ott harcoltak, akik közül nagyon is sokan ott haltak hősi halált, és ma is ott nyugszanak jelölt vagy jelületlen sírokban; emlékeztetni azokra a katonákra, „akik az emberi teljesítőképesség határán omlottak össze, akik egygyé váltak a parancssal, a parancsnokkal, a bajtárssal, a kapott feladattal, akiknek helytállása máig ható példa.” Bedécs Gyula kitűnő útikalauzunk is, műve nagyon sok tényszerű információt ad. Miközben leírja a tájat, feleleveníti az egyes hadszínterek eseményeit, történéseit, versek és más irodalmi alkotások, visszaemlékezések részleteivel segíti az olvasót, hogy átélhesse az egykori eseményeket.

Webáruházunk:
shop.hmzrinyi.hu

IN MEMORIAM DOBAI ISTVÁN TÖRZSZÁSZLÓS

Az elmúlás mindig is része az életünknek. Az elménk tudja, tisztában van vele, ám a lelkünk tagad, s lehajtott fejet rázva tiltakozik a megmásíthatatlan ellen, hogy valaki, aki, igazán közel állt hozzánk, már nincs többé. A magyar repülő-társadalom most egy olyan kollégától, barátától búcsúzik, aki aktív pályafutása alatt és nyugállományúként is sokat tett ezért a közösségért, aki beírta magát a Magyar Légierő és az altiszti kar történelmének lapjaira.

Szívünkben mély megrendüléssel, fájdalomtól összeszorult torokkal, szomorúan meghajtott fővel búcsúzunk katonatársunk, Dobai István nyugállományú törzsszászlóstól, hogy a család iránti tiszteletünk és együttérző részvételünk jeléül lerójuk kegyeletünket és végső búcsút vegyünk a katonától, a szeretett férjtől, édesapától, baráttól. Az embertől, aki nincs többé!

Nagyon nehéz vigasztaló szavakat találni mindazok számára, akik ismerték és szerették őt. De mindannyiunknak hinni kell abban, hogy egész élete, munkássága, katonai és emberi magatartása, múltbéli tettei „ércnél maradandóbban” őrzik emlékét azok szívében, akik hálával és tisztelettel gondolnak rá.

A végső búcsú pillanata egyfajta számvetés is, amely felidézni életének emlékeit, a szerettei körében és a munkában eltöltött éveket, amelyek soha többé nem ismétlődhetnek már meg. Most, a végső és fájdalmas búcsú perceiben tisztelettel

hajtunk fejet egy tevékeny és tartalmas életpálya előtt.

Dobai István 1955. február 25-én, Kisvaszaron született. 1972 júniusában végezte el a szakmunkásképző iskolát és szerzett géplakatos végzettséget. Még ugyanebben az évben megkezdte tanulmányait a Kilián György Repülő Műszaki Főiskola hivatásos tiszthelyettesiskolájában, ahol 1974-ben végzett mint repülőgép-mechanikus. Ekkor került hivatásos állományba és kapta meg első, őrmesteri rendfokozatát. Avatását követően mintegy 15 éven keresztül Taszáron, a 31. honi vadászpilóta-ezred állományában teljesített szolgálatot repülő-műszakiként.

1989-ben egy időre eltávolodott a repülőgépek zajától, és a felszállópálya fényei is a múlt homályába vesztek. 1996-ig Békéscsabán, majd Szolnokon látott el előbb állomásparancsnoki, majd a megyei hadkiegészítő parancsnokságon tiszthelyettesi beosztást. Ahogyan repülőszakban mondani szokás, akit a kerozin füstje megcsapott, az sohasem szakad el igazán ettől a szép, sokszor lemondásokkal teli, ám élményekben és kihívásokban gazdag pályától. 1996 októberétől vezénnyel, majd december 1-jétől

beosztásba helyezve látta el a Magyar Honvédség 59. Szentgyörgyi Dezső Harcászati Repülőezred mérnök-műszaki szolgálatának mechanikusi beosztását. Katonai, szakmai és közösségi munkája eredményeként előjárói a tiszthelyettesi beosztások legmagasabbikára tervezték, melynek eredményeként 2000-ben elvégezte a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem vezénylő-tiszthelyettesi tanfolyamát. Egy év múlva kinevezték az alakulat mérnök-műszaki szolgálatának vezénylőzászlósi beosztásába, melyet egészen nyugállományba helyezéséig, 2005. december 28-áig ellátott. Időközben két alkalommal, 2002-ben és 2004-ben eredeti beosztásával párhuzamosan a Magyar Honvédség 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis vezénylőzászlósi beosztását is ellátta.

Vezénylőzászlósi tevékenysége nagyon mély nyomot hagyott nemcsak az alakulat, hanem az egész Magyar Honvédség történetében. Ezzel a feladattal elérte pályája csúcsát, úgy, hogy mindenki meglepedésére végezte ezt a nem könnyű, ugyanakkor teljes embert igénylő beosztást. Ebben az időszakban ismerte meg a nevét a Magyar Honvédség, a szélesebb vezetői és irányítói réteg. Véleményét mindig nyíltan, megalapozottan, érvekkel alátámasztva mondta el. Katonai pályafutása során munkáját mindenkor példás szorgalommal, lelki-

ismeretesen, nagy szakmai hozzáértéssel végezte.

Lelkiismeretes szolgálata elismeréseként előjárói, parancsnokai 11 alkalommal dicséretben, 20 alkalommal jutalomban, valamint 6 alkalommal kitüntetésben részesítették. Megkapta többek között a Tiszthelyettesi Szolgálati Jel I. fokozatát 30 év szolgálati idő után, valamint a Haza Szolgálatáért Érdemérem ezüst fokozatát.

Nyugállományba vonulása után is az aktív, tevékeny élet volt jellemző rá. Kapcsolata volt kollégáival nem szakadt meg. Motoros barátjaival kilométerek százait, sőt ezreit járta be. Mindig vidáman, nevetve, anekdotákat mesélve teltek azok a katonamotoros-találkozók, összejövetelek, ahol megjelent. Márpedig megjelent, hiszen ezeknek az eseményeknek egyik szervezője volt.

Békés nyugdíjas éveit azonban megzavarta egy mindennél és mindenkinél erősebb természeti törvény, az elmúlás. A betegség első támadását az akaraterő, az élni akarás még legyőzte. De másodszorra, sajnos az ember vesztett. Az elmúlás visszavonhatatlanul erősebbnek bizonyult. Dobai István törzszászlós úr élete végállomásához érkezett. Halottunk végső álma felett hajtsunk fejet. Őt elment közülünk, és gyászoljuk távozását. Márai Sándor szavaival: „megélte a legtöbbet és legnagyobb szerűbbet: az emberi sorsot.” Órizzük meg mindannyian szívünkben emlékét, és ne feledjük el szép, példás életét. Nyugodj békében.

MH 59.

Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis

Fotó: Archiv

VÉGSŐ BÚCSÚ

Eltávozott bajtársunk, Dobai István törzszászlós szerkesztőbizottsági tagként elévülhetetlen érdemeket szerzett a Honvéd Altiszti Folyóirat rendszerváltás utáni újraindításában, színvonalas működtetésében. Hagyatékát hasznosítjuk, továbbfejlesztjük, emlékét megőrizzük.

A Honvéd Altiszti Folyóirat
Szerkesztőbizottsága

ÜRÖGDI FERENC: IMA A BÖLCSŐNÉL

Urunk Jézus Krisztus, áldott legyen neved,
Hogy elhoztad hozzánk, örök szereteted.

Nem nézted a bűnünk, nem törődtél vele,
Hogy a mi világunk, gyűlölettel tele.

Vagy talán épp ezért, megszántál bennünket,
S eljöttél hordozni, véres keresztünket.

Urunk Jézus Krisztus, arra kérünk Téged,
Vidd el mindenhova, áldásod, békédet.

Betlehem békéjét, borítsd a világra,
Benned reménykedjék, a szegény, az árva.

A Te dicsőséged, legyen dicsőségünk!
Mondd meg mit szeressünk, mondd meg mitől féljünk.

Taníts a bölcsődnél, keresztedre nézni,
S jövődő csodákban, hinni és remélni...

(Közreadta: Jákob János dandártábornok, protestáns táborigazgató)

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT!

2015 novemberében ünnepelte megalakulásának 10. évfordulóját a Magyar Honvédség legfiatalabb zenei együttese, az MH Altiszti Akadémián szolgáló Szentendre Helyőrségi Zenekar. Írásomban a kulisszák mögé igyekszem kalauzolni az olvasót. Beszélgetőpartnereim: Rixer Krisztián őrnagy, karmester, valamint a zenekar meghatározó arcai, Czifra Gergely főtörzsőrmester és Lesták Márton őrmester.

Rixer Krisztián őrnagy

– Őrnagy úr, hogy került kapcsolatba a zenével, illetve a honvédséggel?

– R. K.: Zenészcsaládba születtem, édesapám muzsikusként kereste a kenyerét, nem lehetett kérdés, hogy kapcsolatba fogok, fogunk (a bátyámmal, aki szintén zenész) kerülni a zenével. Duna-bogdányban és Szentendrén kezdtem zeneiskolai tanulmányaimat, majd édesapám és bátyám példáját követve a Magyar Honvédség Zeneművészeti Szakközépiskolájába kerültem. 1996-tól a Magyar Honvédség Központi Zenekarának állományában kezdtem meg hivatásos katonai szolgálatomat. Ezzel párhuzamosan ütőtanári, kamaraművészi, fúvóskarnagy, közoktatás-vezetői és fúvóskarnagy mesterdiplomás is szereztem. 2006 áprilisától teljesítetek szolgálatot a Szentendrei Helyőrségi Zenekarban, és 2012-től vagyok a zenekar karmestere.

– Mit kell tudni az olvasóknak a zenekar történetéről?

– R. K.: A zenekar a haderő-átalakítás következményeként előbb Kalocsáról Tapolcára, majd onnan Szentendrére lett áthelyezve. Mivel a tagok közül sokan nem vállalták a helyőrségváltást, 2005-ben szinte a nulláról kellett „csapatot” építeni. Dalmadi Zoltán nyugálományú őrnaggyal, az együttes korábbi vezetőjével kezdtük meg arculatunk kidolgozását, a hiányzó emberek pótlását, így 2007 tavaszán

már 25 főt számláltunk, és ezzel a létszámmal dolgozunk jelenleg is.

– A tízéves születésnapot koncertsorozattal ünnepelték. Honnan jött a turné ötlete?

– R. K.: Az évforduló tükrében Bozó Tibor dandártábornok urat, alakulatunk parancsnokát kerestük meg az elképzeléssel, és az ő jóváhagyásával kezdtünk hozzá a szervezéshez. A főváros és Szentendre mellett azokra a városokra esett a választásunk, ahol a jogelődök szolgáltak. Számunkra nagyon fontos a történelmünk, hiszen ahogy a mondas tartja, aki nem ismeri a múltját, nem értheti a jelent, amely a jövőjének a kulcsa.

– Mióta zenéltek, hol tanultatok és hogyan lettetek katonák?

– C. G.: A zene iránti érdeklődés, rajongás még bőven a gyermekkorban alapozódott meg. Ózdon születtem, a város akkoriban a fénykorát élte, még virágzott a hetvenes évek amatőr művészeti mozgalma. A heti két-két énekóra és kóruspróba, a hangszerválasztási kötelezettség, később a Kohász Zenekarban megélt élmények megpecsételték a pályaválasztási irányomat. 1995-ben, 14 évesen felvételt nyertem a honvédség katonazenész-képző szakiskolájába, ahol a legkiválóbb szakemberek tanítottak bennünket, köztük Jakab Gedeon, Dohos László, Marosi László, Timkó Gábor, Hara László, Elek Tihamér. Tizenkilenc évesen Eger helyőrségben, a Bornemissza Gergely Felderítő Zászlóaljnál kezdtem meg pályá-

mat, és már az első években lehetőséget kaptam arra, hogy szólamvezetőként komoly hangversenyekre, rádiófelvételekre készíthessem fel a fafúvós kollégákat. Tanárként is eredményesen működtem, mind a szimfonikus zenében, mind a színházi-zenei életben szerzett tapasztalataimat kamatoztathattam. Közben főiskolai diplomát szereztem Miskolcon, majd egyetemi végzettséget Debrecenben. Mozgalmas időszak volt. 2007-ben az egri helyőrség bezárásával a helyőrségi zenekar is megszűnt, így a katonai-zenei pályám Szentendrén folytatódott. Az „új” zenekarban csupa képzett, rendkívül tehetséges, ambiciózus fiatal zenésszel muzsikálok együtt, akik között többen külföldön szerzték felsőfokú végzettségüket. Mit mondhatnék? Folyamatosan tanulunk egymástól. Ami új a szakmai pályafutásomban, az a big band műfaj. Nemcsak a katonazenekarokban, de hazánkban is kevesen játsszák ezt a rendkívül pezsdítő muzsikát. Klasszikus zenészként elmondhatatlan szakmai lehetőségek nyíltak meg előttem az improvizáció terén, nagyon élvezem az ezzel járó munkát és tanulást.

– L. M.: Zenei általános iskolába jártam, furulyán, klarinéton és zongorán kezdtem. A felső tagozatot a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolában végeztem el. Itt aztán el is dönt, hogy zenész leszek. Felvételt nyertem Kecskemétre a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola klarinét szakára, majd négy év után a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti (egyetemi) karára. Itt új lendületet vettek a dolgok, országos és nemzetközi fúvószenekari versenyek, több hónapos, kül-

Czifra Gergely főtörzsőrmester

Lesták Márton őrmester

földi turnék következtek; két évig volt szerencsém a Szegedi Nemzeti Színház Szimfonikus Zenekarában játszani, valamint a Kisszínházban is. A zongora, mint egy „jóindulatú skizofréniá”, mindvégig jelen volt az életemben. Jazzklubokban, kávézóknak, különféle könnyűzenei formációkban játszottam. Diploma után az egyik szegedi tanszaktársamtól, Nagy Gergőtől értesültem róla, hogy újjáalakul a katonazenekar Szentendrén; mint mondta, „elég erős csapat lesz.” Megtudtam, hogy a katonazene mellett a big band műfajt is művelni fogják, elmentem a próbajátékra, és azóta itt „boldogítom” a többieket...

– *Milyenek a katonazenészek hétköznapijai, amikor nem egy csillogó színpadon „varázsolnak”?*

– C. G.: A hétköznapi fontosságáról nem lehet eleget beszélni. Mi az alakulat szerves része vagyunk. Azonkívül, hogy szakmailag a lehető legjobbat nyújtjuk, ki kell tűnni minden másban is. Alakiaság, megjelenés, fizikum, mind-mind erősei kell hogy legyenek egy ka-

tonazenészeknek, hiszen nemcsak művészek, katonák is vagyunk. Az alakulatunktól minden lehetőséget megkapunk, hogy formában tartsuk magunkat. Sporteredményekben is jók vagyunk, van köztünk wing-tsun kungfu tanítómester, országos lóbjnok és testépítő is. Katonaeletünk mellett erősek a civil kötődéseink is. Van, aki a szimfonikus zenében kamatoztatja tehetségét, más szólistaként bizonyít nap mint nap, vagy a jövő nemzedéket oktatja, neveli. Én a Vujicsics Tihámér Zeneiskola fúvószenekarát vezetem, és a fuvolatanszak jelentős részét tanítom. Felemelő érzés, amikor fellépéseinken vagy a minden évben megrendezett altisztavatáson feltűnnek a lelkes diákok és hozzátartozók.

– L. M.: Elsősorban katonazenekari feladataink teszik ki a hétköznapi jó részét, rendezvények, fesztiválok, szakalaki bemutatók. Mivel két hangszeren kell szinten tartanom magam, ezért nem unatkozom. Emellett szeretek edzeni, úszni. Nemcsak az éves fizikai felmérés miatt, hanem a saját testi-lelki állapotom okán is. Ha fizikailag fitt vagy, mentálisan is az vagy, ez egy láncreakció, minden összefügg mindennel.

– *Hogyan alakult ki a repertoár?*

– R. K.: A repertoár a zenekar jelenlegi arculatát tükrözi, amelynek főbb jellemzői a fiatalosság, a lendület és a vidámság. A koncerteken a katonazene és a big band műfaj mellett ízelítőt adtunk a klasszikus értelemben vett, hagyományos fúvószenekari irodalomból is. Természetesen muszáj volt kompromisszumokat kötnünk a létszámból adódóan, mivel „csak” huszonötön vagyunk, ugyanakkor, betudha-

tóan az igen magas szakmai képzettségnek, a zene iránt tanúsított alázatnak, minden körülmények között képesek és alkalmasak vagyunk arra, hogy színvonalas produkciót hozzunk létre, legyen szó katonai vagy civil rendezvényről.

– *Milyen módon kerültek kapcsolatba a Stefánia Palotában veletek fellépő sztárvendégekkel?*

– R. K.: Fábrián Julival a zenekarunk karmesterhelyettese, Grünvald László hadnagy (Lacek) baráti és szakmai kapcsolatban áll, így az ő közbenjárásával hoztuk össze a produkciót. Itt kell szólnom és megköszönöm Laceknak a rengeteg időt és energiát, amelyet a koncertek megvalósulásához nyújtott, illetve hosszú évek alatt a zenekaráért tett. Azok a dalok, melyek fellépéseinken elhangzottak, jobbára az ő hangszerelésében kerültek színpadra. Rixer Ádám, a bátyám a Luxemburgi Filharmonikusok szólótrombitása, a luxemburgi konzervatórium tanára. Rangos hazai és nemzetközi versenyek nyertese, illetve díjazottja, és az egyenruha sem idegen tőle.

– L. M.: Körülbelül négy éve játszottunk a Magna Cum Laude előtt Gödöllőn a big banddel, és annyira megtetszett Mező Misiéknek a produkciónk, hogy pár hónappal ezután csináltunk két fantasztikus koncertet közösen, egyet a Művészetek Palotájában, egyet pedig a margitszigeti szabadtéri színpadon. Innentől kezdve személyes, baráti és szakmai kapcsolatom is lett a Magnával, ugyanis azóta én vagyok a billentyűsük.

– *Milyen terveik, terveitek vannak a jövőre nézve?*

– R. K.: A 20., 30., 40. és 50. születésnap, de a viccet félretéve, szeretnénk a munkánkat még sokáig, ugyanezzel a lendülettel és hangulattal végezni a Magyar Honvédség és a zenekedvelők legnagyobb megelégedésére!

– *Őrnagy úr, altiszt urak, köszönöm a beszélgetést, engedje, engedjétek meg, hogy az olvasók nevében boldog születésnapot és eredményekben gazdag jövőt kívánjak a Szentendre Helyőrségi Zenekar minden tagjának!*

Soós Lajos törzsszászlós

Fotók: Duruczné Téglás Dóra főhadnagy és Dévényi Veronika

A zenekar a színpadon

CÉL A VB-ARANY

A Honvéd Altiszti Folyóirat 2014/6. számában már beszámoltunk arról, hogy Kőváriné Ivánfi Brigitta szakaszvezető (MH Béketámogató Kiképző Központ) élete első szkander-világbajnokságán bal kézzel bronzéremt érdemelt ki, míg jobb kézzel az előkelő és pontszerző hatodik helyet szerezte meg. Azóta eltelt egy év, és eljött az újabb világbajnokság ideje. Az idén Kuala Lumpur (Malajzia) adott helyet ennek a rangos eseménynek, és Kőváriné szakaszvezető újra részt vehetett a megméretésen, melynek eredménye két világbajnoki ezüstérem lett.

Ivánfi Brigitta ismét bizonyította, hogy helye van a sportág legjobbjai között

– Gratulálok a nagyszerű eredményhez, nagyon büszkék vagyunk önre itt az MH BTKK-ban. Egy évvel ezelőtt a következő mondattal zártam a beszélgetésünket: „Remélem és bízom abban, hogy hamarosan világbajnoki aranyérméről fog beszámolni a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóinak.” Habár a kívánt és remélt világbajnoki arany elmaradt, én úgy gondolom, hogy ezzel a két ezüstéremmel sem lehet elégedetlen.

– Így igaz, nem vagyok elégedetlen, és most már nagyon örülök a két világbajnoki ezüstnek. Akkor ott, a verseny után volt bennem némi csalódottság, de ez mára elmúlt, hiszen lesz jövőre is világbajnokság, és újra lehet próbálkozni. De kezdjük az elején. A versenysorozat bal kézzel kezdődött, és azt tudni kell, hogy a bal kezem a gyengébb. Amikor megláttam a rajtlistát, kicsit elkezdtem izgulni, versenylázban égtem, és járt az agyam, hogy jó sorsolásot kapjak, hogy jól kapjam el a rajtokat. Az esélytelenek nyugalmaival utaz-

tam ki, aztán ez addig tartott, amíg túl nem voltam az első nyomáson. Fejben összeszedett voltam, csak a versenyre összpontosítottam, nem reagáltam túl a dolgot, mert tisztában voltam vele, azzal csak energiát vesztek. A bal kéznél eljutottam az elődöntőig. Ott egy lengyel lánnyal nyomtam, aki junior kategóriában anno többször volt világbajnok, de ez nem tántorított el. Az érem már biztos volt, és felcsillant a döntő lehetősége. Úgy álltam ki ellene, hogy nekem kell nyernem, döntőzni akarok. És bejött, bejutottam a döntőbe, ahol a többszörös világbajnok brazil lánnyal mérkőztem. A meccs gyors volt, ő nyert, enyém lett az ezüst. Nagy volt az öröm, mert a bal kezem, mint említettem, nem az erősségem, és még ott volt másnap a jobb kéz. A következő napon, már egy ezüstéremmel a nyakamban, ugyanazzal az elszántsággal, akarrással álltam az asztalhoz, mint korábban. Itt is sikerült az elődöntőig menetelni, ahol a döntőbe jutásért egy orosz lánnyal kellett megküzdenem. Vele tavasszal az Európa-bajnokságon is elődöntőztünk, és sajnos meg sem bírtam mozdítani a kezét, de most minden akaratomat, erőmet összeszedve legyőztem. Na-

Brigitta nagy álma, hogy sikerüljön felállni a világbajnoki dobogó legfelső fokára

gyon akartam érmet szerezni, és itt már ismét biztos volt az érem, de én jobb akartam lenni, döntőzni akartam itt is, és sikerült. A döntőben ismét a brazil lány várt, itt már nem volt olyan egyszerű a meccs, nagy küzdelemben maradtam alul.

– Miben volt jobb a brazil ellenfél, és hogyan lehetne legyőzni a későbbiekben?

– Picit csalódott voltam, mert nem az erőnléttel volt gondom, az ellenfelem jobban elkapta a rajtot, amit próbáltam korrigálni, de nem sikerült. Sőt a selejtezők során volt olyan lány, akit erősebbnek éreztem nála. Kitapasztaltam a gyengéit, rájöttem, hogy ő csak egyféle technikát használ, és nagyon ügyel arra, hogy a kezek ne csússzanak szét, mert akkor kötözés következik, ezt ő elkerüli, ennek biztosan oka van. A jövőben ezeket figyelembe véve tudok készülni ellene. A csalódottságomat kárpótolta, hogy a dobogóra ismét felállhattam a magyar zászlóval, és egy újabb ezüstéremmel gazdagítottam a gyűjteményemet.

– Korábban említette, hogy sosem elégedett magával, különösen az erőnléttel nem. A tavalyi világbajnokság óta változott-e a véleménye ebben a témában, illetve változtatott-e edzés módszerein?

– A jól bevált, megszokott felkészülési módon nem változtattam, inkább még kipróbáltam új gyakorlatokat, melyeket utána rendszeresen alkalmaztam és alkalmazok a mai napig. A szabadsúlyos edzéseket azzal nehezítettem, hogy pluszsúllyal dolgoztam. Volt olyan, hogy a kislányom csüngött a derekamon, úgy toldozkodtam-húzózkodtam. A súlyzós edzéseknél is emeltem a súlyok nagyságát és növeltem az ismétlésszámot is.

– Már van világbajnoki ezüst- és bronzérme, gondolom, a következő cél a legfényesebb érem megszerzése, a világbajnoki arany. Érez-e magában annyi erőt és elszántságot, hogy ez az eredmény jövőre sikerüljön?

– Igen, az aranyérem a cél, remélem, hogy 2016-ban sikerül.

A sportoló ez évben Malajziából tért haza érmeikkel

Rajtam nem múlik, én mindent megteszek, lelkiismeretesen készülök, elszántan edzek. Nagy álmom, hogy a világbajnoki dobogó legtetijén álljak, aranyéremmel a nyakamban, és a hazámért, értem szóljon a magyar Himnusz.

– A 2014-es világbajnokság Litvániában volt, és tudom, hogy már oda sem volt könnyű kiutazni, illetve anyagilag fedezni az ottléteket. Sikerült-e a 2015-ös sporteseményre való kijutáshoz szponzorokat találni, vagy esetleg valamiféle központi támogatást kapni?

– Annyi biztos volt idén, hogy az utazásom költségeinek egy részét a Magyar Szkander Szövetség tudja finanszírozni, ami meg is történt. Szponzorok hiányában a másik rész előteremtése nem volt egyszerű, még a kiutazás előtti héten is kérdéses volt, hogy meglesz-e. De köszönhetően a vezénylőzászlósi rendszer, a Magyar Honvédség Békétámogató Kiképző Központ parancsnoka, néhány beosztottja, valamint a Magyar Honvédség Kiképzési és Doktrinális Központ együttes segítségével, végül sikerült előteremteni kinntartózkodásom költségeinek hiányzó részét, amiért köszönetet mondok a Magyar Honvédségnek. Szintén szeretném köszönetemet kifejezni a Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár vezénylőzászlósának is, aki a versenymezemen látható Magyar Honvédség-matricát legyártatta és rendelkezésemre bocsájtotta.

Nagy László törzszászlós

Fotók:

A szerző archívumából

ÉLET A HALÁL FÖLDJÉN

Egy évvel a nagy sikerű első világháborús dobozkönyv megjelenése után elkészült a második ilyen jellegű kiadvány a Zrínyi Kiadó, valamint a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum (HM HIM) közös műhelyében. A Hadikronika című, a második világgéssel foglalkozó kötet díszbemutatóját november 23-án tartották. A dobozkönyv méltatói hangsúlyozták: a könyv legnagyobb vonzerejét a bőséges képi és szöveges anyag mellett azok a mellékletek adják, amelyek a szónál sokkal jobban tudják szemléltetni mind a fronton, mind a hátszágban zajló eseményeket. A kötetben megtalálható például mellékelt dokumentumként egy vázlatrajz, amely nem sokkal a kitörés előtt készült a budai Várról, s a tartalékkállásokat, illetve a tűzfegyverek elhelyezkedését jelelték rajta, de találhatunk benne azonosítókártyát, egészségügyi igazolványt, vagy a Vörös Hadsereg által forgalomba hozott százpengőst is. Folyóiratunk a könyv egyik fejezetének közreadásával hívja fel olvasóink figyelmét a hazánkban egyedülállóan számító vállalkozásra.

A harctereken küzdő katonák életében is adódtak hosszabb-rövidebb időszakok, amikor az öldöklő harcoktól mentesen, inkább saját maguk sorsával törődhettek, s gondolataikban távoli szeretteiknél lehettek. Természetesen ezek az órák, napok, hetek, esetleg hónapok is mozgalmasan teltek el, hiszen az ellenséges vonalak állandó figyelése, a védőállások tökéletesítése, fegyverek és felszerelések karbantartása, fogolyszerző és felderítő vállalkozások vagy esetleges utókiképzések az arcvonal mögötti területe-

ken mind-mind velejárói voltak a harctéri szolgálatnak. A keleti hadszíntéren frontszolgálatot teljesítő magyar katonákat számos dolog, probléma foglalkoztatta: mielőbbi felváltásuk; távollevő szeretteik sorsa és a velük való kapcsolattartás; gyenge étellemezésük kiegészítése; egészségügyi problémáik, illetve a kiszolgáltatottság érzése az ellenséges környezetben.

Örökké visszatérő téma volt a legénységnek az elégtelen étellemezés is. A magyaros ételekhez szokott honvédek keserűen vették tu-

Tisztálkodás tábori körülmények között 1942 nyarán

Tábori mise 1942 telén

domásul, hogy a magyar csapatok élelmezéséről a hadszíntéren – a megszállt ukrán területen felhalmozott saját készleteiből – a német hadsereg fog gondoskodni. Ezen megállapodásban vállalt kötelezettségüket a németek természetesen a saját normaadagolásuk szerint teljesítették. Műméz, kondenzált tej, sajt, margarin, pudringpor, cukor, csokoládé és számtalan konzerv váltotta fel az ízes és tartalmas ételeket. Az első vonalban szolgálatot teljesítő honvédek többnyire naponta egyszer kaptak meleg ételt, este rendszerint hideg ennivalóval kellett beérniük. A csapatok élelmiszer-szükségleteinek kiegészítése a gyakorlatban javarészt a helyszíni beszerzések-

Honvédek pihenőidőben 1942 augusztusában, kezükben zsákmányolt szovjet fegyverek

Ebédosztás a magyar királyi 1. honvéd gépkocsizó lövészszázalaj állományánál

re, esetenként a helyi lakossággal való csereüzletekre, s csak kisebb részben a hadművelleti terület gazdasági kiaknázását végző német szervek általi juttatásokra korlátozódott. A téli időszakban azonban valamennyi lehetőségnek komoly korlátai támadtak.

Az arcvonalszolgálatot teljesítő alakulatok állománya a harcoktól mentes időszak túlnyomó részében a védőállások kiépítésének és tökéletesítésének nehéz fizikai munkálatait végezte. A napok legnagyobb részét nedves, nyirkos árokban töltő és pihenőjük alatt is földbe épített óvóhelyeken tartózkodó honvédek közül sokan betegedtek meg.

A frontszolgálatot teljesítő honvédek és hozzátartozóik közötti kapcsolattartás lehetséges formái rendkívüli jelentőségűnek számítottak. E kapcsolattartás működtetésére és fenntartására leginkább az úgynevezett tábori postai levelezőlapok szolgáltak, amelyeknek három fajtája létezett a háborús években. A hadművelleti területről vagy a hadszíntérről többnyire zöld színű lapokon adtak hírt magukról a katonák. Légipostai továbbításra a kék színű tábori levelezőlapokat használták, amelyekhez válaszlappal is tartozott, hogy a címzett is elküldhesse légipostán keresztül a válaszát. A rózsaszínű tábori levelezőlapok a harctéri szolgálatot teljesítők tájékoztatására szolgáltak. A hadiszolgálatukat megkezdő honvédek a tábori postaszolgálat bevezetését követően azonnal igyekeztek hírt adni magukról. Megnyugtató sorokat írtak családtagjaiknak, beszámoltak a háború sújtotta területeken tapasztalt mérhetetlen nyomorúságról, az „oros paradicsom” furcsaságairól, a szokatlan időjárás körülményekről, s köszönetet mondtak a hozzájuk eljuttatott szeretetsomagokért, érdeklődő levelekért. Írásaikat esetenként a lakóhelyük környéki helyi lapok szerkesztőségébe is elküldték, amelyek többnyire közzétették az általános érdeklődésre is számot tartó híradásokat.

Részlet a Hadikrónika című kötetből (dobozkönyv). Zrínyi Kiadó – HM HIM, 2015.

HUMOR

Jó munka

A szakasziparancsnok dühösen kéri számon az egyik beosztottját:

– Kovács! Nem láttam tegnap az álcázási gyakorlaton!

– Köszönöm, főhadnagy úr, ezek szerint elég ügyes voltam – feleli a beosztott...

A lustaság foka

Az őrmester kérdezi a szakasztól:

– Lenne egy munkám a szakasz leglustább katonájának. Kezet fel, aki leglustábbnak gondolja magát!

A huszonöt főből huszonnégy kéz emelkedik magasba, egyetlen emberé nem. Meg is kérdezi tőle az őrmester:

– Takács, maga miért nem emelte fel a kezét?

– Őrmester úr, jelentem, az nekem túl fárasztó lenne...

A dédapa

Három öreg veterán a múltat megidézve emlékszik vissza:

– Az én dédapám – dicsekszik az egyik – nyolcévesen dobos volt Bem tábornok seregében!

– Az én dédapám pedig – folytatja a másik – ott állt tábornokként Deák mögött, amikor megállapodott Ferenc Jóskával a kiegyezésről!

– Nálunk én vagyok az egyetlen katona a családban – kezdi harmadik –, de ha a dédapám még élne, ő lenne a világ leghíresebb embere!

– Tényleg? És ugyan miért? Mit tett az öreg? – kérdezi a másik kettő.

– Semmi különös, de kereken 185 éves lenne.

A féltékeny

A Magyar Honvédség egyik hipertitikos, eldugott vezetési pontjának bejáratánál megjelenik egy férfi. A biztonsági őrség egyből közrefogja, a kihallgatósobába vezetik, és az alapos nemzetbiztonsági lekérdezéssel egy időben elkezdik a kihallgatását is, azt kiderítendő, hogy miként talált rá az erdő mélyén a létesítmény eldugott bejáratára.

A férfi tagadja, hogy kém lenne, ő csupán egy szimpla turista, aki eltevédt, és tekintve, hogy elfogyott a

vize, azt szeretne kérni. Az órákon át tartó kihallgatást követően, miután hazugságvizsgálat is igazolja az állításait, másnap reggel végül elengedik, azzal a végszóval, hogy elfelejti, merre járt és senkinek nem beszél róla.

Ám alig telik el néhány óra, a férfi újra a bejáratnál van, és immár nem is egyedül, hanem egy hölgy kíséretében. Az őrség ismét közrefogja, a biztonsági tiszt szúrós tekintettel közelít, ám a férfi már messziről kiabálja:

– Nem érdekel, tegyenek velem bármit, de könyörgöm, mondják el a feleségemnek, hogy tényleg itt töltöttem a tegnapi éjszakát...

A bűn

Egy megtört öregember ül be a gyóntatófülkébe. A pap kérdésére bele is vág a történetbe:

– Bocsáss meg, atyám, vétkeztem. A háború alatt elbújtam egy náci tisztet a padláson.

– Nos, fiam, ezt nem igazán nevezném bűnnek...

– De én megegyeztem vele, hogy minden héten fizet nekem 50 dollárt.

– Hát fiam, ez sem akkora bűn, szerintem.

– Köszönöm atyám, akkor már csak egy kérdésem lenne: Elmondjam neki, hogy a háború már véget ért?

Alternatív megoldás

A gyakorlatvezető magához hívja a támogatás század parancsnokát:

– Százados, szedjen össze pár embert és ássanak egy újabb latrinát, mert úgy néz ki, hogy a meglévő nem elegendő a katonák számára!

– Ezredes úr, nem lehetne inkább, hogy egy új szakácsot keressünk a meglévő helyett?

A nyelvszeni

A toborzóirodán jelentkezik egy fiatal ember szerződéses katonának. A kérdésre, hogy beszél-e nyelveket, meglepő választ ad:

– Igen, nyolc nyelven beszélek.

– Nyolc nyelven? – kérdez vissza a toborzó. – Ez nehezen hiszem. Na mondja, hogy van franciául a „Jó napot!”

– Guten Tag! – feleli a jelölt.

– De ember, hiszen ez németül van! – leplezi le a toborzó.

– Valóban? – kérdez vissza a jelölt –, akkor kilenc!

Taktikai csere

A gyakorlaton a hadnagy egy erősen felázott úton halad a terepjárójával, amikor egy elakadt, vörös fejű próbálkozó ezredes talál az úton. Megáll és megkérdezi:

– Ezredes úr, elakadt a terepjárója?

Az ezredes erre kiszáll, a hadnagy kezébe passzolja az elakadt terepjáró kulcsait és így szól:

– Nem fiam, a tied akadt el...

Összeállította:

Berek Zsolt törzsszászlós

LALI A SEREGBEN

Egyed Zoltán szakaszvezető rajza

TÖRTÉNELMI VISSZATEKINTÉS ÉS MEGEMLÉKEZÉS

Az osztrák haderő és a Magyar Honvédség altszjtjei koszorúznak ez év november 1-jén a koszovói Peja város katonai temetőjében rendezett megemlékezésen.

A pejai katonai temető felújítása és az emlékmű átadása egy évvel ezelőtt valósult meg Ausztria és Magyarország hatékony tevékenysége és a koszovói hatóság támogatása által. A temetőben az egykori Osztrák–Magyar Monarchia területtől és a háborúban részt vevő országokból származó 208 katonára alussza örök álmát.

A rendezvényen az érintett országok nagykövetei mellett megjelent Rudolf Zauner ezredes, az osztrák haderő nemzeti rangidős képviselője, Korom Ferenc dandártábornok, KFOR-parancsnokhelyettes, nemzeti rangidős képviselő, Rahman Rama altábornagy, a Koszovói Biztonsági Erők parancsnoka, valamint Haki Demolli, a Koszovói Biztonsági Erők minisztere.

Szöveg és fotó: dr. Murinkó Attila alezredes, a KFOR parancsnokhelyettesének katonai asszisztense